

Elmanın Kurdu

– MehmetALİ · 19 Ocak 2010

Oldukça sıkıntı veren otobüs yolculuğu sonrası Ahmet Bey'i beni garda bekler buldum. Kendilerinin bana düşen işini yerine eksiksiz yerine getirdiğim için, bana olan vefa borcunu ödemelerine elbette kapı aralamam gerekirdi. Buna da "Yok" demem, insafsız ca bir durumdu.

Nihayetinde şehir konulu yaptığımız çalışmalar, toplumun faydalanması içindi. Bu konuda üniversitede hocalık yapan Ahmet bey'e ve refikası Betül Hanım'a yapmamız gereken her şeyi, ziyadesiyle yerine getirdik. Bu böyle olunca karşılığını görmemek olmazdı.

Valizimin olmadığını söyleyince, bozuldu Ahmet Bey:

-Ne demek Hocam, valizim yok.

-Üstad, benim bu şehirde kalacağım iki gün. Ol sebepten valize ne gerek vardı. Hem, işlerimin yoğunluğu söz konusu.

-Hocam, bizi mahcup etmekteisin. Neyse..

Aracına bindiğimiz gibi Ankara Sıhhiye'ye doğru gittik. Fazla bir zaman almadı, şehirdeki gezintimiz.

Trafiğin yoğunluğuna diyecek yoktu. Başkent'te yapılan çalışmalar sebebiyle Diyarbakır'ın caddelerini düşündüm:

-Üstad, bizimki de Büyükşehir. Ama velâkin burada insan seli, yerini araç seline terk etmiş. İyi ki İstanbul'da değilsiniz.

-Hocam, emin olun İstanbul'da kaldığım pişman oldum. Burada fazla bir yoğunluk yok. Akşam mesai dönüşünde olağan karşılıyoruz, bu keşmekeşi.

Sıhhiye'de dolanıp bir yere uğrayacağını söyledi. Eminim Betül Hanım, verdiği siparişi geciktirmemesini sıkı sıkıya tembih etmişti.

Diyarbakır'dan gelirken iki karpuzu da kargoya rica-minnet içinde yollamıştım.

Büyücek bir marketin araç parkında sabırsızlıkla bekliyordum. Ahmet Bey, elinde kocaman paketlerle geri döndü.

Elbette misafir misafir olmasını unutmamalı. Ne almış ne getirmiş sormadım.

-Bekletmedim inşallah...

-Ne demek üstadım. Hemencecik döndünüz.

Kısa bir zamanda Sıhhiye'den döndük. Nereden geçtiğimizi fazla bilmediğim için işi kurcalamadım.

Nihayetinde bu şehrin yabancısıydım. Birkaç kez gelmeme rağmen, akşamları insan yönünü kolay kolay bilmez.

Otomobili parka çekti. Bu arada konuşuyoruz. Ahmet Bey'in elinde paketler, benim elimde de çantam.

Merdivenleri çıkıyoruz. Bir-iki kat çıktık. Kapıda bizi bekleyen Betül Hanım, bizi içeri davet etti:

-Hoş geldiniz, Hocam.

İlk kez itibar gören ve şehir hakkında yaptığı çalışmaların karşılığını, nezaket ve letafet kuralları içinde gören ben, sadece" Hoş bulduk, Hocanım" dedim.

Benim rahat etmem için ne gerekiyorsa yaptıklarına eminim. Evin içi onu gösteriyordu.

Diyarbakır'a davet edildikleri zaman evimdeki çalışma odamda oturacak yeri kitapların yerini değiştirerek oluşturmuştum:

-Kusura bakmayın. Buyurun oturun Üstadım, Hoca hanım.

Ben, adımımı atarken ne bir kitap gördüm ne bir düzensizlik.

Elimi yıkamak, yorgunluğu üzerimden atmak için lavaboya götürüldüm. Nerede şehrimin buz gibi musluktan akan suyu.

-Hocam, musluk suyu Diyarbakır'a benzemez. Lütfen içmeyiniz.

Ben de denileni yaptım. Diyarbakır'da elimizi, yüzümüzü yıkarken mutlaka avuçladığımız suyu da içeriz.

Başkent'te musluk suyu içilmiyormuş. Nereden bileceğim, içilmediğini.

Her şey hazırlanmış. Oturma odasına geçtik. Birkaç dakikalık yalnızlığımızda Karı-koca mutfağa yöneldi. İkisi okumuş, görgülü, üniversitede akademik kariyer yapmış insan. Benim yalnız bırakılmış olmamı bilinçli bir davranış olarak bildim.

Biraz sonra gelen Betül Hanım oldu:

-Uzun bir yolculuk. İnşallah yorulmadınız.

-Ne demek Hocanım, nihayetinde uçak fobim olduğu için otobüse katlanıyoruz. Bir on beş saat geldik. İyilik-sağlık ve hal hatır faslından sonra mutfağa yöneldik. Sade bir mutfak. Diyarbakır'da yer sofrasına oturan eşler, bu kaideyi bozmamış. Benim masada rahat etmeyeceğimi düşünmüşler:

-Diyarbakır'da oturduğumuz yer sofrasında ne denli rahat ettik. Artık masada yemek yemiyoruz.

Tebessümle cevap verdim.

Ahmet Bey, "Haydi Bismillah!" komutunu verince üstü kapalı yemekler, yenilmek için önümüze sürüldü.

Neler yoktu ki!.. Başkent'te olduğunu tahmin ettiğim Diyarbakır Lokantasından sipariş verilmiş Kaburga, Kelle-Paça ve yabancıları olmadığı mehir (Ayran Çorbası).

Benim rahat etmem için ne gerekiyorsa yapmış olan dostlara bir şeyler demedim. Elle birbirinden çıkartma işi bana düştü.

Fazladan bu faslı anlatmama gerek yok. Yemek sonrası önümüze bırakılan kaçak çayı yudumluyoruz.

-Diyarbakır'da ne var ne yok? Bakmayın daha başka şeyler yapabiliirdim. Lakin sizin burada yabancılık çekmenizi istemedik. Değil mi Ahmet?

Ahmet Hoca, eşinin istediği doğrultuda kısa konuştu:

-Evet Betül. Sizin bizim için yaptığınızı unutmamız mümkün mü?

Aslında bir şey yapmamıştım. Diyarbakır'da kendilerini Birkliyn Mağarasına götürmüştüm. Beraberinde Çeper Kalesi ve Hanı. Sonrasında Diyarbakır'a dönmüştük. Şehrin mahallî yemeklerini sunan bir esnaf lokantasına uğramıştık. Lokantanın süsü ve gösterişi yoktu. Kendilerini bu yere götürmeme bir anlam vermemişlerdi, önce. Yemekler gelince istisnasız rahatlamışlardı.

Kendileri, rövanşı almakla, benim gösterdiğim inceliğe incelikle karşılık vermişlerdi.

Yaptığımız çalışmaları sordular. Lice'de olan Ashab-ı Kehf üzerine yoğunlaştığımı, Kur'an-ı Kerim'de yer alan bu olayın aslında şehrimizde olabileceğini, eldeki verilerin bunu sağlıklı biçimde gösterdiğini ifade etmiştim.

-Ahmet, keşke Diyarbakır'a bir defa daha gitsek. Bunu bilmemiz iyi oldu.

İmdatıma yanımdan ayırmadığım Flaşım yetişti. Masa üstü bilgisayar emre amade. Çektiğim kareler,

kamera çekimleri, kaşla göz arası büyük dikkatle iki kez seyredildi. Ayrıca kendilerine on sayfalık metin verdim. Nihayetinde sempozyumda sunduğum bildiri metniydi, verdiğim.

Daha ne var ne yok faslından ilmi çalışmalara yöneldi sohbetimiz. Bir Betül Hanım bir Ahmet Bey. Ben sürekli defansa çekilerek, sorulan sorulara cevap verirken yüzlerindeki memnuniyet, masaya çerez olarak, meşrubat olarak yansıyordu.

Cola'ya kendimce sağlığa bir yararı olmadığı için koyduğum protestoya kendilerinin uyması aklıma meyan şerbetini getirdi.

Meyan Kökü konusunda verdiğim bilgi, bir dahaki gelişimde meyanın ana maddesi olan kökleri getirmemle bağlandı.

Ben, Betül Hanımı fazla tanıımıyordum. Şahsı, kendisini tanııtma faslına uzun bir girizgah yaptı. Dedesi Osmanlı Sarayı'ndan geliyormuş. Ahmet Bey de ondan az kalır yanının olmadığını belirtti. Ben de babamın bir esnaf olduğunu, dokuzu hayatta olan ve birkaçı ölmüş on üç çocuk doğuran bir annenin bulunduğu kalabalık aileye sahip olduğumu anlattım:

-On üç çocuk mu?

-Evet, on üç çocuk. Doğrusu bu.

-Bak Ahmet, on üç çocuk.

Çok çocuklu ailenin hayatta olan beşinci çocuğu olarak üniversiteyi bitiren ilk kişi olduğumu, sadece iki ablamın ilkokulu bitirdiğini, küçüğüm olan erkek kardeşimin de liseyi zar zor bitirdiğini belirttim.

"Diğerleri" sorusuna da okula gitmediklerini belirterek cevap verdim. Dört çocuğumun olduğunu, üniversite'de kızımın okuduğunu, iki çocuğumun da okula devam ettiğini, son numaranın üç yaşında olduğunu belirttim.

"Artık son mu?" sorusuna da "Evet" dedikten sonra Betül Hanım, biz çocuk düşünmedik." Demesin mi? Ahmet Bey, çocuk özlemi içinde olduklarını ifade etmese de görünen yüzüyle öyle görünüyordu. Hatta Betül Hanım'ın evlatlık isteme niyetinde olduğunu açıklamasın mı?

-Kesinlikle bakamayız. Hem yaşımız kırkı çoktan aştı. Ahmet, ellisinde çocuğunun elinden tutup dışarı çıkarken, bazıları" Torununu gezdiriyor." demez mi?

Ben, çocuğun evin süsü, ailenin meyvesi olduğunu, evliliklerin süregenliğinin sebebi olduğunu açıklamaya çalıştım. O esnada GSM çalması mı:

-Ha oğlum.

-Baba yerine ulaştın mı?

-Evet evladım. Annene de söyle.

-İyi akşamlar.

-İyi akşamlar, oğlum.

Bu canlı örnek, aileye çocuğun gelmesinin muhtemel olduğunun ilk işareti oldu.

Çocuğu olmadan gidenlerin batıya mahsus olduğunu, yaşlılıkta hayvan beslemenin yalnızlığa çözüm olmadığını belirtti, Ahmet Bey.

Ben de siyasîlerin tek çocukla yetindiğini, kimi devlet adamlarının çocuksuz evliliklerinin sonrasında nesillerinin devam etmediğini, "Baba" diye nitelendirilen bir devlet adamının ve eşinin hayatından kesitler sunarak konuşmama başladım:

-Elbette bakılacak kadar çocuk sahibi olmak, işin en ideali. Lakin çocuk olmadan hayat, çekilmez hale gelir. Benim çocuğum olmadan önceki halimle şimdiki halim farklı. Sıkıntılar olacaktır. Fakat şu anda mutluyum, mutluyuz.

Evde beslenen evcil hayvanlarla mutluluğun yakalanmayacağını anlattı, Ahmet Bey.

Betül Hanım, evliliklerinin ikinci yılında olduklarını, akademik kariyer sebebiyle almış oldukları kararın artık geçersiz olduğunu belirtmez mi!..

Masada duran meyvelere eller uzandı. Önümüzde kividenden muza, portakaldan elmaya ve üzüme uzanan bir dizi meyve duruyor. Elmayı tercih ettim.

Elmayı mecburen bıçakla kestim. Kalkıp bu samimî ortamda ısırarak, dişlemekle Başkent'te Diyarbakır'da olduğu gibi doğal davranmanın manası yok.

Keşke elmayı ikiye bölmeseydim. Elmadan çıkan bir kurtçuk, bana merhaba dercesine görmediği dünyaya ilk kez merhaba diyordu. Elmanın iki yarısını, üst üste bırakmakla iyi ettiğimi zannettim. Üzüm taneleri imdadıma yetişti.

Betül Hanım, çevreci birisi. Sohbet, Diyarbakır'dan obeziteye, genetiği değiştirilmiş gıdalara döndü. Bir zaman bu konuda yazdığım hikâyeye atıfta bulundum. Zaten sitede olan bu çalışmamızı okuduğunu ve rüya olarak tasarladığım çalışmanın ilginçliklerinden bahsetti, Betül Hanım:

-Taşrada olmak, insanın sesini uzaklara yettirmesine engeldir. Sitenizdeki çalışmanızı birkaç arkadaşla okuttum. Fevkalade buldular.

-Teknik olarak ölçüyü kaçırmış olmamıza rağmen beğenenler var. Teşekkür ederim.

Ahmet Bey, kendi ilgi alanına giren konuları elinin tersiyle iterek, şehirde insanın Fast-Food gıdalardan dolayı gizli bir tehlikenin altında olduğunu söyleyerek söze başladı:

-Okulda herkesin elindeki mısır, patates kökenli ve hamburger benim bazen isyan etmeme sebep veriyor.

Elmanın kırırdamadığını biliyorum."Canlı bir örnek" diye sunma isteğim, nezaketsizlik olarak algılanabilir korkusuyla elmaya karışmadım. Artık kimi şehirlerde doğal ortamda yetiştirilen sebze ve meyve satışından bahsettim.

Bu süreçte insanın hormonlu gıdalardan dolayı içine düştüğü korkudan dolayı, tekniğin dışında yetiştirilen sebze ve meyve alanına yönelişin doğal olduğunu belirttim.

Betül Hanım, sağlıklı meyvede kurtçukların yaşadığını söylemez mi? Esasında bunun ilaçsız ve hormonsuz yetiştirilen meyvelerin tercih sebebi olduğunu söylemez mi?

Gayri ihtiyarî elim elmaya uzandı. Elime aldığım elmanın yarısını kaldırdım. Zavallı kurtçuk, ısrarla dış dünyaya açılmak istiyor gibi. Kendisini kırmak zorunda kaldım.

Ahmet Bey, semt pazarında açılan standın meyvelerini aldığını söyledi. İçim rahatladı. Elim tekrar elmaya uzandı. Mutlaka sohbete kurtçuğu malzeme etmeliydim.

Fakat düşüncem beni yanılttı. Kurtçuk, inatçı çıkmıştı. Aralık olan kısımdan kurtulmuş,üzüm habbesinin birinin üzerinde garipçe duruyordu.

Betül Hanım, üzüm habbesini alınca irkildi:

-Bak Ahmet, sevimli kurtçuğa bak.

Ahmet Bey, şaşırıldı. Eline aldı, kurtçuğu. Elmanın içindeki yaşamından üzüm habbesine uzanan zahmetli

seyahati son mu buluyordu?

Habbe, yerine kondu. Sohbet, kaldığı yerden başladı.

-Kusura bakmayın. Kestiğim elmadan çıktı. İki el elmaya uzandı. Her biri bir parçasını aldı. Kurtçuğun aşındırdığı ve kendisine uzun zaman olan mekânı temizlendi. Afiyetle mideye indirilen elmanın tatlığından mahrum kaldım.

Sonrasında ne mi oldu?

Uzun uzadıya GDO'ya dair üç kişi slogan atmaya ramak kala, televizyonda yer alan bir programa dikkat kesildik:

-GDO ile insanlığın önü kesiliyor. Doktorlar, artık kurtlu meyveleri tavsiye ediyor.

Yeşil Kuşak adı altında sunulan program, çevreci sloganıyla son buluncaya kadar, konuşmadık.

Program bitince kurtçuğumuzu aradık. Bulana aşk olsun. Halının üzerindeki araştırmalarımız ve incelemelerimiz sonuçsuz kaldı. Üzüm habbesinin kim tarafından mideye indirildiğine karar veremedik. Başkent'te iki gün kaldım. İkinci günü başka bir yerde geçirdim. Diyarbakır'a döndüğümde Betül Hanım'dan telefon geldi:

-Hocam, elmanın kurdunu bulduk.

-Nasıl oldu, Betül Hanım?

-Ahmet Bey, ertesi sabah mutfağa giderken, meyve tabağındaymış.

İşin esprisi devam etmez mi?

-Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?

-kelebek oluncaya kadar karar verdik. Onu besleyeceğiz.

-Evladınız gibi mi?

-İllahi Hocam..Kelebek olup uçuncaya kadar, diğer elmaların içinde kalacak. Sonrası uçup gidecek.

-Ahmet Bey'e selamlarımı iletiniz lütfen.

-Ve aleykümselam. Yalnız olmayacağız artık Ahmet Bey'le. Size teşekkür ederiz.

Teşekkür edilen ben, şu anda Diyarbakır'ın temmuz sıcaklığında ne Betül Hanım'ı ne de Ahmet Bey'i düşünüyorum.

Düşündüğüm, yazacağım hikâyede bu elmanın kurdunu nasıl anlatacağım. Büyüklerimizin bir sözünü de unutmadan aktarayım: Ağacın kurdu ağaçtan olmadıkça ağaç yere düşmez.

Şimdi kurtçuk, elmaların içinde iki günde bir yer değiştiriyor, anlaşılır. Kelebek olup uçacak mı?

Bilmiyorum. Kelebek olup uçunca Betül Hanım nasıl bir coşku içinde olacak?

Diyarbakır'a gelince beraberlerinde çocukları olacak mı? "Hocam, kızımız olursa Betül'ün annesinin ismini vereceğiz. Erkek olursa senin" demek için can atan Ahmet Bey'i dört gözle beklerken, kurtçuğu hayata bağlayan bu ailenin haline hem üzüldüm hem sevindim.

Üzüldüğüm noktayı açıklamaya gerek yok. Sevindiğim nokta da bir canlıyı yaşatabilme adına gösterdikleri incelik.

Gerçekten de insan yaşlandıkça hayatın manasını daha iyi bir anlıyor.

Çocukları olursa en çok sevinen de kuşkusuz ben olurum. Teşekkürler elmanın kurdu, teşekkürler!... demişlerdi büyükler, karı-koca bir elmanın yarısı gibidirler.

Unutulmayan bir şiirde, türküde geçen ifadeler: İkimiz bir fidanın güller açan dalıyız/ Sen benimle ben

seninle bu hayatı yaşamalıyız.

Rabbim, aileleri çocuksuz bırakmasın. Çünkü çocuklar, ailenin mutluluğunun kaynağıdır. Bir kurtçuğu hayata bağlayanlar, çocuklarıyla hayata tutunmaya çalışacaktır. Çünkü paylaşmak güzeldir.

Diyarbakir